

Sygn. akt VI U 16/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska-Kasa

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania S. K.

do decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 23 listopada 2020 roku znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 23 listopada 2020 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 02 września 2020 roku do 13 listopada 2020 roku.

Sygn. akt VI U 16/21

(...)

(...)

Sygn. akt VI U 16/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2020 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił S. K. prawa od zasiłku chorobowego za okres od 2 września 2020 roku do 13 listopada 2020 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż zgodnie z posiadaną dokumentacją tytuł ubezpieczenia chorobowego S. K. ustalił w dniu 1 września 2020 roku. Ponadto po ustaniu ww. tytułu ubezpieczony kontynuował podjętą w dniu 16 maja 2020 roku pracę zarobkową, a zatem nie ma on prawa do zasiłku chorobowego za wcześniej wymieniony okres.

(decyzja z dnia 23 listopada 2020 roku – akta organu rentowego)

Od powyższej decyzji S. K. złożył odwołanie podnosząc, że od 1 września 2020 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim i nie wykonywał żadnej pracy zarobkowej. Ponadto, odwołujący wskazał, iż nie kontynuuje już wcześniej podjętej na podstawie umowy zlecenie pracy w Polskim Czerwonym Krzyżu.

(odwołanie z dnia 10 grudnia 2020 roku – k. 1 a.s.; skan wypowiedzenia umowy zlecenie zawartej pomiędzy S. K. a PCK – k.2 a.s)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację tożsamą jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił co następuje:

Odwołujący od dnia 14 maja 2020 roku do dnia 3 września 2020 roku świadczył pracę na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża na podstawie umowy zlecenia z dnia 14 maja 2020 roku.

(okoliczność niesporna)

Dnia 3 września PCK reprezentowany przez Dyrektora Generalnego D. M. oraz Głównego Księgowego M. J. wypowiedziało umowę zlecenie zawartą pomiędzy odwołującym, a PCK z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego 2 tygodnie. Przesyłkę z wypowiedzeniem umowy odwołujący odebrał dnia 5 września 2020 roku.

(kopia wypowiedzenia umowy zlecenia – k.2 a.s; potwierdzenie odbioru k.-17 a.s)

Od dnia 1 września 2020 roku do dnia 19 września 2020 roku odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim i nie świadczył w tym czasie żadnej pracy zarobkowej. Następnie od 19 września do 2 października odwołujący ponownie przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu niezdolności do pracy.

(zaświadczenie lekarskie – k. 15 i 16 a.s; pismo PCK z dnia 13 kwietnia 2021 roku; odpowiedź na odwołanie – k. 1)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony procesu w toku niniejszego postępowania. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom S. K. jako korespondującym z całością materiału dowodowego oraz ustalonymi na podstawie pisma zleciodawcy – tj. Polskiego Czerwonego Krzyża okoliczności dotyczących niewykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia w okresie po ustaniu tytułu do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego w PCK. Część okoliczności nadto była niesporna pomiędzy stronami procesu. Organ rentowy w toku postępowania nie przejawiał aktywności dowodowej, nie wnosił o przeprowadzenie wniosków dowodowych, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do uzupełniania materiału dowodowego.

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w tej sprawie było odwołanie S. K. od decyzji odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego. Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Ratio legis regulacji przyznającej prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia jest dostarczanie środków utrzymania ubezpieczonemu, któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu nowego zatrudnienia. W sytuacji więc kiedy zainteresowany ma inne źródło dochodu (emeryturę, rentę, zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek chorobowy z tytułu równoległe trwającego zatrudnienia, dochód z działalności gospodarczej), nie będzie mu przysługiwał zasiłek z tytułu ubezpieczenia, które ustało.

Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonym w razie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, a więc jego funkcja substytutu zarobku polega na zabezpieczeniu środków niezbędnych do utrzymania w okresie trwania choroby. Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest natomiast wyjątkiem od ogólnej zasady przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Odwołanie się do funkcji i celu prawa do zasiłku chorobowego, udzielanego po przekroczeniu okresu objętego składką, pozwala na stwierdzenie, że w kontekście ogólnych zasad nabywania prawa do zasiłku chorobowego, jest on świadczeniem

wyjątkowym, przysługującym tylko osobom nie podlegającym ubezpieczeniu i to z tytułu zdarzeń nie objętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2012 r., sygn. akt I UK 13/12)

Z art. 13 ust. 1 pkt 2 wynika, że aby odmówić prawa do zasiłku chorobowego w oparciu o powołany przepis muszą zostać spełnione następujące przesłanki: a) kontynuowanie działalności zarobkowej, b) podjęcie działalności zarobkowej, które to stanowią tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniają prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Przechodząc do analizy, czy odwołujący wykonywał pracę zarobkową w okresie zwolnienia lekarskiego Sąd ustalił, że nie wykonywał on pracy zarobkowej z tytułu wskazanej przez organ rentowy umowy zlecenia w okresie od 1 września ani nie podejmował żadnych czynności zmierzających do uzyskiwania zarobków na podstawie ww. umowy. Ponadto za okres od 1 września 2020 roku do dnia 19 września 2020 roku odwołujący nie otrzymał żadnego wynagrodzenia. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2013 roku (sygn. akt I UK 626/12) wskazał, że jeżeli ubezpieczony złożył po rozwiązaniu stosunku pracy rachunek z tytułu umowy zlecenia za następny miesiąc i wynagrodzenie to otrzymał, to trafna jest ocena, że nie doszło do wcześniejszego rozwiązania umowy zlecenia przez czynności dorozumiane. Kontynuacja umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi zaś negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przenosząc powyższe rozwiązania na grunt niniejszej sprawy Sąd zauważył, że organ błędnie oparł swoje rozstrzygnięcie na normie zawartej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, bowiem odwołujący nie przedłożył rachunku za świadczoną pracę za miesiąc wrzesień, co bezspornie wynika z oświadczenia przedstawionego przez zleceniodawcę odwołującego oraz nie świadczył pracy w okresie dwutygodniowego wypowiedzenia, na co wskazywał organ.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. W związku z niezdolnością ubezpieczonego do pracy nie doszło do kontynuacji działalności zarobkowej w rozumieniu art. 13 ustawy. Organ rentowy nie udowodnił okoliczności kontynuowania działalności zarobkowej odwołującego w rozumieniu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z przedstawionych przez zleceniodawcę odwołującego – PCK, wyjaśnień jednoznacznie wynika, że odwołujący po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie kontynuował podjętej wcześniej umowy zlecenie, a tym samym nie wykonywał żadnej działalności zarobkowej, która pozwalałaby mu na otrzymywanie wynagrodzenia. Wobec czego skoro odwołujący się był niezdolny do pracy począwszy od 1 września 2020 roku to brak było podstaw do pozbawienia go prawa do zasiłku chorobowego za ten okres. Z tego też powodu Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 23 listopada 2020 roku orzekając jak w sentencji wyroku.